

Hvorfor lever menneskene i en **overdimensioneret frygt**?

af Martinus

Frygten for døden • I de allerfleste uindviede menneskers sind eksisterer der en frygt for døden. Denne frygt kan endda være så stor, at den er med til at nedbryde selve livsglæden eller glæden ved at være til. Mange sygdomme kan ledes tilbage til denne frygt. Intet menneske kan i virkeligheden tåle at være angst, og det er heller ikke naturligt og rigtigt at være det.

“Der er den store forskel på det kødædende dyr og det kødædende menneske, at kødæderiet for dyret er en livsbetingelse, medens det for mennesket slet ikke mere er nogen livsbetingelse.”

Det er vel lettere sagt end gjort, dette, at man ikke skal nære frygt, når man lever i en verden, hvor der tilsyneladende er nok at være bange for. Men hvorfor er man da bange for at gå bort fra denne verden? Hvis den er så frygtindgydende, skulle det dog nærmest være en befrielse at dø?

Ikke desto mindre ser man, at også mange gamle mennesker, der har nået den alder, hvor de kun har døden at se hen til, kan være meget bange for at dø, så de derved får ødelagt den glæde ved livet, der ellers ville være dem beskåret i deres fysiske alderdoms sidste dage. Og samtidig gør de den proces, som ikke blot for dem selv, men også for deres omgivelser kunne blive en skøn solnedgang fra denne verden, et minde, som ville være værd at bevare, til en oplevelse, som omgivelserne helst vil glemme. **Jeg kendte engang en gammel dame, som var over halvfems år. Hun, der ellers havde et forholdsvis godt helbred, blev syg og havde en fornemmelse af, at hun skulle dø. Det gjorde hende aldeles rædselslagen. Hun turde slet ikke lægge sig tilbage i sin seng, men ville hele tiden sidde op. Og hun ligefrem skreg af rædsel. Men hvorfor denne rædsel? Det kan ikke være livets mening, at mennesket skal være bange for at dø.**

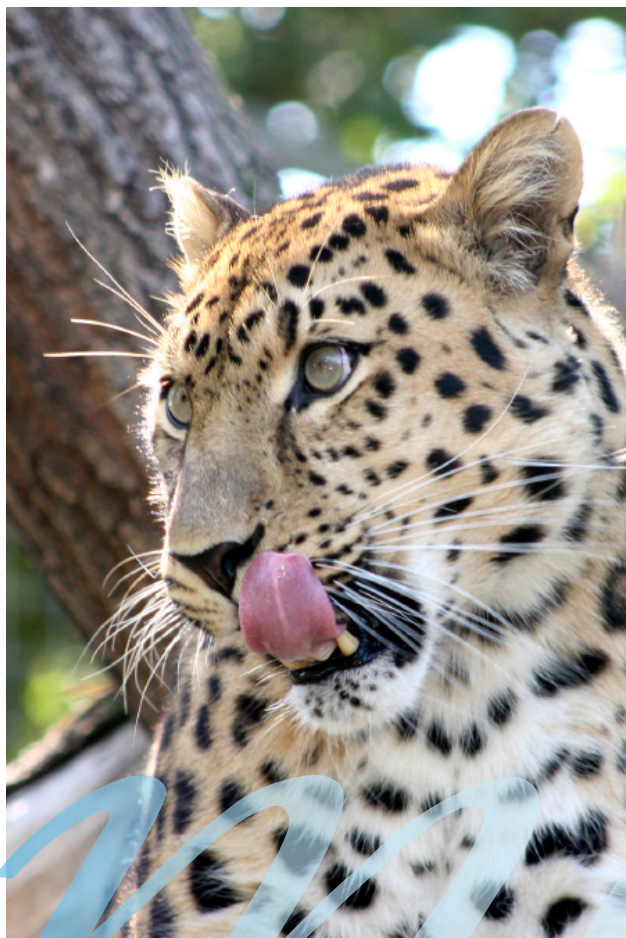
Naturlig og unaturlig død

En ganske naturlig proces er det fuldkomne naturligt at være bange for. Og døden er en ganske naturlig proces for os alle sammen, ligesom fødslen er det. Dyrene er ikke bange, når de i deres alderdom mærker døden komme. De søger endog så i mange tilfælde ensomme steder for at dø i fred. Den død, dyrene er bange for og søger at undgå ved flugt eller forsvar, er den, der påføres dem af andre væsener. En sådan død er en livsberøvelse,

idet den påføres væsenet i en alder, hvor det er bestemt til at nyde den fysiske tilværelse og ikke til at skulle dø. Nu må udtrykket “livsberøvelse” ikke misforstås, eftersom intet levende væsen i virkeligheden kan miste livet. Men det er en kropsberøvelse, der således påføres dyrene ved andre væsener. Når et rovdyr ledet af sit instinktive begær dræber et andet dyrs organisme for at optage den i sit eget kød og blod, berøver det dette væsen flere år af dets fysiske liv. Denne kropsberøvelse, hvor rovdyret afskærer et andet levende væsen fra dets fysiske livsoplevelsesredskab, er en højst ufuldkommen eller ufærdig tilstand i udviklingen. Det er de lavere og mere primitive tilværelsesformers mest fremtrædende kendetegn. Dyret nærer ikke angst for at dø af alderdom, men det nærer frygt for at miste sin fysiske organisme, medens denne endnu er i sin fulde kraft. Menneskets dødsangst derimod er ikke specielt koncentreret på, at det skulle blive dræbt af et andet væsen eller dø i en ung alder, dets angst er koncentreret om døden i det hele taget, om AT det skal dø, selv om det først bliver i en høj alder.

Mennesket som rovdyr

Det civiliserede menneske er jo ikke mere underkastet jungleloven og er ikke et rovdyr, vil mange påstå. Og så er sandheden dog den, at der ikke eksisterer værre rovdyr end det jordiske menneske, og at samme væsen har forlænget eller forstærket junglelovens dræbende princip ved at forene det med intelligens og tænkeevne. Ved sin kolossalt udviklede mordtendens og fabelagtigt geniale kunnen, når det gælder at slå ihjel, overstråler det jordiske menneske alle andre væsener på denne klode. Gennem udfoldelsen af sin vældige jagt-, fiskeri- og slagterievne er jordmennesket blevet dyrenes fjende ►

nummer 1, deres største og stærkeste kropsrøver, der i utide hver eneste dag berøver tusinder, ja, millioner af dyr deres fysiske livsoplevelsesredskaber. Hvis dyrene havde den rent menneskelige evne til at karakterisere og analysere, måtte de se på denne deres største og stærkeste efterstræber efter deres kød og blod som et rent djævl-væsen.

Der er den store forskel på det kødædende dyr og det kødædende menneske, at kødæderiet for dyret er en livsbetingelse, medens det for mennesket slet ikke mere er nogen livsbetingelse. Det er jo netop derfor, at det femte bud "Du skal ikke dræbe" eksisterer. Dette bud kan naturligvis kun gælde for sådanne væsener, for hvem dette at dræbe ikke mere er en livsbetingelse. At dræbe andre væsener, altså at berøve dem deres fysiske legemer, uden at denne drabsproces er en absolut livsbetingelse for den, der dræber, kan kun være en satanisk handling, der eksisterer på et langt lavere plan end etikken og moralen i de højere religioner. Den må karakteriseres som ren djævlbevidsthed.

"Djævlementalitet" og "gudementalitet"

Når der i Bibelen og andre hellige bøger er tale om "djævelen" eller "satan", er dette, selv om det ikke skal forstås bogstaveligt, ikke noget, der er grebet lige ud af det tomme intet. Der er realiteter bagved, idet der jo vitterligt eksisterer former for væremåde og mentalitet, der lever højt på andre væseners død og fysiske undergang gennem udfoldelsen af intelligens og teknisk raffinement, og uden at disse millioner af drab er en livsbetingelse. Det er ikke så mærkeligt, at der i menneskehedens første spirende epoke som menneske er så megen tale om djævl, satan og helvede, da denne epoke i udviklingen eller omskabelsen fra dyr til menneske ligefrem er en "djævlepoke". Det vordende menneske i Guds billede gennemlever en djævlepoke og bliver ekspert i djævlementalitet for efterhånden at blive i stand til at skelne mellem djævlementalitet og gudementalitet. "Mennesket i Guds billede" har jo netop lært at kende forskel på godt og ondt, fordi det har

været igennem det såkaldte onde ikke blot ved at udøve det, men også ved at føle det i sin egen sjæl og på sin egen krop.

Alle kødædende væsener har en side i deres natur, der må karakteriseres som en form for "djevlebevidsthed". Naturligvis kan nævnte bevidsthedsform ytre sig på så mange andre måder; f.eks. overfor medmennesker, som man udsætter for dårlig behandling, uden at man derfor dræber dem og jo absolut ikke kunne tænke sig at tilegne sig deres kød og blod. Det har jeg omtalt i så mange foredrag. Når jeg denne gang i særlig grad understreger, at også kødspisning hører med til "djevlebevidsthed", er det ikke på nogen måde for fanatisk at kritisere, at de fleste mennesker endnu spiser kød, men fordi det er et absolut nødvendigt led i analyserækken "Fra dyr til menneske" at understrege, at kødspisning, efterhånden som mennesket udvikles mere og mere, ganske naturligt må ophøre, eftersom "mennesket i Guds billede" ikke er et væsen, der efterstræber andre levende væsener for at tilegne sig deres kød og blod og optage det i sin egen organisme. Og også for at understrege, at menneskets overdimensionerede frygt for en meget stor del stammer fra den frygt, samme menneske påfører dyrene.

Kødspiseren som "den skjulte ånd bag den dræbende levevej"

Når de jordiske mennesker spiser kød og derved er med til at efterstræbe og ødelægge livet for de højere udviklede dyr og uundgåeligt fremkalder frygt hos dyrene, hvordan skal de så selv kunne leve i en atmosfære, hvor der ikke er frygt? De sår frygt, og de må høste, som de har sået. Må ikke alle levende væsener befinde sig i et

element og en atmosfære, hvortil deres specielle energiudfoldelse passer? Må fisken ikke leve i vandet og fuglen i luften? Det finder man naturligt. Men det er lige så naturligt, at mordeksperten eller dræberen lever i en atmosfære af drab og mord, og frygtfremkaldelseseksperten lever i en verden, hvor frygten er fremherskende. Hvor skulle han ellers finde en passende livsudfoldelse? Er det ikke også derfor, at "djevlementaliteten" er henvist til "helvede" og "gudementaleten" til "himmerige", der ikke er steder men tilstande? Ligesom et væsen må leve i den fysiske atmosfære og det fysiske element, hvor det naturligt hører hjemme, må det lige så naturligt leve i den åndelige atmosfære, det er på bølgelængde med størstedelen af sin bevidsthed. Det er fysiske og åndelige naturlove, vi her står over for. Nu skulle det ikke være så vanskeligt at efterspore, hvorfor menneskene lever i en overdimensioneret frygt, hvor ikke mindst frygten for døden er overdimensioneret på en ganske unaturlig måde. Det gør de, fordi de omgiver sig med drab, forud for hvilke dyrenes angstskrig og dødsangst er en uundgåelig foreteelse.

At en kødspiser lader en jæger, fisker eller slagter besørge drabet på de dyr, hvis kød han eller hun ønsker at spise, fritager ikke vedkommende fra at være overtræder af det femte bud. Tværtimod. Vedkommendes "djevlebevidsthed" er blot blevet endnu mere raffineret. Han er den skjulte ånd og drivkraft bag jægerens, fiskerens og slagterens dræbende levevej. Er vi ikke her ved "djevlementalitetens" højdepunkt? Har vi ikke netop lært, at djævelen er den skjulte frister og forfører, den anonyme, den ukendte, men absolut nærværende igangsætter af "det onde"? Og når kødspiseren selv er den skjulte ånd og drivkraft bag andres myrderi af de ►

"Når de jordiske mennesker spiser kød og derved er med til at efterstræbe og ødelægge livet for de højere udviklede dyr og uundgåeligt fremkalder frygt hos dyrene, hvordan skal de så selv kunne leve i en atmosfære, hvor der ikke er frygt?"

dyr, hvis kød og blod man ønsker at fortære, er jordmenneskene jo ligefrem udlært i raffineret "djevlementalitet". Man lever som et pænt menneske, der rigtignok ikke kan gøre en flue fortræd, og hvis man selv har dyr, forkæler man den over alle grænser, men man kan alligevel nænne, at tusinder af dyr bliver dræbt hvert år, for at man kan få sin daglige føde.

Det enkelte menneske må overvinde frygten

Så længe religion, videnskab og politik lader hånt om en ændring fra animalsk til vegetarisk føde, er det endnu "djevlebevidsthed", der er med til at regere menneskene. Krige og andet "djevleskab" viser naturligvis det samme. Men man må ikke tro, at menneskene, hvis de ellers ville være i stand til at ophøre med deres indbyrdes krige og revolutioner, af den grund ville blive fri for at leve i en overdimensioneret frygt. Selv om "krigens helvede" ville forsvinde (og det vil det engang), så ville "djevlebevidstheden" stadig være tilbage bl.a. gennem kødspisningen. Og hvor djævlebevidstheden er, der er helvede. Og hvor helvede er, må frygten og rædslerne være. Der er der virkelig "gråd og tænders gnidsel". Frygten er så at sige det altdominerende tankeklima i verden i dag. Mennesker frygter mennesker mere end nogen sinde. Denne frygt afføder igen voldsom opfindsomhed i mordteknik og udvidelse af krigskunst. Menneskene tror, at de kan opnå noget gennem angreb og forsvar, der jo netop hører junglen og dens verden til.

Menneskene vil efterhånden gøre den erfaring, at frygten ikke overvindes ved at man overvinder andre i en krig, hverken gennem angreb eller forsvar. Frygten kan kun overvindes indefra i det enkelte menneskes sind ved at mennesket ophører med at så frygt, at skabe frygt, lidelser, sorger og smerte for andre levende væsener. Det enkelte menneske skal ikke i sin udvikling være afhængig af flokken eller af den herskende opfattelse inden for den i øjeblikket dominerende religion, politik eller videnskab. Det må selv begynde at skabe sin mentalitet om. Det må selv begynde at skabe fred gennem

sin daglige væremåde, og det må selv overvinde frygten ved at arbejde i retning af at komme bort fra drabsområdet og derved overholde det femte bud.

Vegetarisme – ikke som fanatisk omvendelse, men som naturlig væremåde

Nu må man ikke tro, at jeg med dette foredrag anbefaler nogen at blive en fanatisk vegetar, der med ildhu vil omvende andre fra at "spise lig", og hvilke drastiske udtryk en sådan fanatiker ellers vil bruge. Jeg er også fuldstændig klar over, at alene dette at gå fra animalsk føde til vegetarisk føde ikke er nok til at fjerne frygten fra et menneskes sind, hvis samme menneske fortsætter med på mange andre måder at så frygt og smerte omkring sig. Men overgangen til vegetarisk føde vil med tiden blive en absolut nødvendighed for hele den jordiske menneskehed. Og hvem skal begynde? Naturligvis de mennesker, der virkelig begynder at kunne forstå livslovene og fatte hele den store forvandlingsproces, som den jordiske menneskehed i øjeblikket befinder sig i. Det er ikke mit ønske, at De skal blive vegetar, hvis De ikke allerede er det, fordi jeg siger, at De bør blive det. Det der er min opgave, er at vise Dem, at det der sker i livet omkring Dem og i Deres eget sind, er et led i forvandlingsprocessen fra dyr til menneske, fra "djevlebevidsthed" til "gudebevidsthed". Jeg må påvise de punkter, hvor hvert eneste menneske, der vil gøre en indsats for sin egen og for hele menneskehedens skyld, kan sætte ind i arbejdet med sig selv. Og selv om man ikke kan sige, at dette at ændre sine spisevaner er det vigtigste for at fjerne frygten fra menneskets sind, så er det i alt fald noget meget vigtigt, som hver enkelt før eller senere må tage stilling til. Og engang må hvert eneste menneske følge den vej, hvor det ikke er årsag til nogen form for mord og lidelse, men lærer ligesom solen at lyse og varme og give liv alle vegne. Da eksisterer der ikke mere nogen frygt i dets mentalitet, det har intet at frygte, og ingen vil frygte det, fordi alkærligheden er dets naturlige væremåde, noget det sår, og derfor også må høste. ■

".. også inden for ernæringen findes der områder, hvor De skal øve Dem i kærlighed" ... "der findes en anden og langt skønnere levevis end dette at ernære sig af dræbte dyrs efterladte lig" ... "Det udviklede menneske ernærer sig udelukkende af vegetabiliske produkter".

Martinus